

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. Ondřeje Bartoše ve věci

žalobce: **SIAM THAI MASSAGE s. r. o.**, IČ 07768214
sídlem Sokolovská 432, 537 01 Chrudim
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Mrověcem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, IČ 75046962
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2023, č. j. X,

takto:

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 1. 2023, č. j. X, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královehradecký kraj a Pardubický kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 6. 2022, č. j. X. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků na úseku

zaměstnanosti podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) a ust. § 140 odst. 1 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Uvedených přestupků se žalobce podle správních orgánů dopustil tím, že umožnil výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti fyzickým osobám XY, XY a XY a dále tím, že nesplnil oznamovací povinnost podle zákona o zaměstnanosti, neboť písemně neinformoval příslušný správní orgán o nástupu do zaměstnání cizinek XY, XY a XY, XY a XY. Tímto jednáním žalobce porušil § 87 odst. 1 a § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 30. 7. 2019. Za spáchané přestupky byla žalobci podle ust. § 35 písm. b) a § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a podle ust. § 140 odst. 4 písm. f) a § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 170 000 Kč.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasně podanou žalobu podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Podle žalobce došlo k zásadnímu procesnímu pochybení, neboť jak prvostupňové, tak žalované rozhodnutí bylo doručeno advokátovi Mgr. Martinovi Mrovčecovi, a to aniž by ve správním spise byla založena plná moc opravňující uvedeného advokáta k zastoupení žalobce v tomto řízení. Plná moc ze dne 30. 9. 2020 opravňovala uvedeného advokáta k zastoupení v rámci podání námitek proti kontrolním zjištěním v řízení vedeném pod sp. zn. X, neobsahovala však žádné zmocnění k zastoupení v řízení o přestupku. Žalobce má za to, že vůbec nedošlo k zahájení řízení o přestupku, neboť příkaz, kterým mělo být řízení zahájeno, mu nebyl nikdy doručen.
3. Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť správní orgány nijak nereflektovaly jeho námítky v průběhu řízení, a to konkrétně námítky týkající se důvodů pro změnu místa výkonu práce jeho zaměstnanců; účelového vyložení právních předpisů v jeho neprospěch; neprovedení navrhovaných důkazů, aniž by jejich neprovedení bylo jakkoli odůvodněno; nenaplnění materiální stránky přestupku a nedostatečné odůvodnění závažnosti spáchaného skutku a výše uložené sankce.
4. Argument žalovaného o možnosti zaměstnat cizince jen v případě nedostatku vlastních pracovních sil považuje žalobce v dané věci za zcela lichý. Vzhledem k tomu, že podstatou jeho podnikání je poskytování pravých thajských masáží, není možné obsadit daná pracovní místa českými pracovníky.
5. Podle žalobce si žalovaný protiřečí, když na jednu stranu argumentuje tím, že se v případě vyslání cizince na pracovní cestu nesmí jednat o dlouhodobý výkon práce na jiném než povoleném místě, současně však potvrzuje, že právní úprava nestanovuje maximální délku pracovní cesty. S ohledem na nečinnost orgánů státní správy však žalobce musel řešit akutní nedostatek pracovníků pracovní cestou, což měl potvrzeno i od pracovníků příslušných správních orgánů.
6. V neposlední řadě žalobce uvedl, že při hodnocení materiální stránky přestupků měla být vzata v úvahu komplikovanost současné právní úpravy. Žalobce jako osoba bez právního vzdělání nemá možnost reflektovat veškeré právní předpisy a povinnosti týkající se jeho podnikatelské činnosti.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se dostatečně zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil. K namítanému

nedoložení plné moci žalovaný doplnil, že výše zmíněný advokát předložil plnou moc ze dne 30. 9. 2020, která obsahuje oprávnění k zastoupení žalobce v řízení vedeném u správního orgánu I. stupně *včetně zastoupení v řízeních a právních jednáních s výše uvedeným souvisejících*. Přestupkové řízení bezprostředně navazovalo na kontrolu provedenou správním orgánem I. stupně a s touto kontrolou souviselo. Nadto nelze pominout, že žalobce ani advokát v průběhu řízení nedostatek zmocnění nenamítali, přičemž uvedený advokát vystupoval za žalobce ve všech fázích řízení aktivně.

8. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), a to bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že zaměstnankyním XY, XY a XY byla vydána zaměstnanecká karta k zaměstnavateli SIAM THAI MASSAGE s. r. o., s místem výkonu práce nábřeží Václava Havla 208, 541 01 Trutnov. Na základě kontrolního řízení vedeného správním orgánem I. stupně bylo zjištěno, že všechny uvedené zaměstnankyně vykonávaly závislou práci na pracovišti třída Karla IV. 222, Hradec Králové, a to konkrétně minimálně od 1. 4. 2019 do 4. 9. 2019 v případě zaměstnankyně XY, minimálně od 3. 6. 2019 do 4. 9. 2019 v případě zaměstnankyně XY a minimálně od 1. 7. 2019 do 4. 9. 2019 v případě zaměstnankyně XY. Zaměstnankyně XY dále nejméně v období od 3. 2. 2020 do 20. 2. 2020 vykonávala závislou práci na pracovišti Sladkovského 484, Pardubice. Tedy všechny uvedené zaměstnankyně vykonávaly závislou práci na odlišném místě výkonu práce, než které měly stanovené v zaměstnaneckých kartách.
10. Žalovaný ve svém rozhodnutí odkázal na právní úpravu zaměstnaneckých karet a připomněl, že cizinec může být vyslán na pracovní cestu, jen pokud pracovní činnost, jež mu byla na základě zaměstnanecké karty povolena vykonávat, je takové povahy, že u ní lze vyslání na pracovní cestu očekávat. I přes zpochybnění, zda práce masérky takovou činnost představuje, žalovaný uvedl, že u zaměstnankyně XY se v daném případě nemohlo jednat o pracovní cestu už jen z toho důvodu, že tato zaměstnankyně byla vyslána na pracovní cestu z místa výkonu práce, pro které jí nebyla udělena zaměstnanecká karta. Podle žalovaného je navíc vzhledem k délce trvání pracovní cesty a v kontextu zjištěných skutečností u všech výše uvedených zaměstnankyň evidentní dlouhodobá potřeba výkonu práce. Žalovaný tak má za to, že se v daném případě nejednalo o ojedinělou a jednorázovou pracovní cestu, ale o výkon práce na jiném místě, než pro které byla zaměstnankyním zaměstnanecká karta udělena.
11. Podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti: *Právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se přestupku dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.*
12. Podle ust. § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti: *Právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se přestupku dopustí tím, že nesplní oznamovací nebo registrační povinnost podle tohoto zákona nebo nevede evidenci v tomto zákoně stanovenou.*
13. Podle ust. § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti: *Pro účely tohoto zákona se rozumí nelegální práci práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými*

podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.

14. Vzhledem k tomu, že žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, zabýval se touto námitkou krajský soud přednostně, neboť případná nepřezkoumatelnost by napadené rozhodnutí bez dalšího vylučovala z věcného přezkumu. Krajský soud po posouzení napadeného rozhodnutí však dospěl k závěru, že není nepřezkoumatelné, z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil (k tomu viz dále). Rozhodnutí je řádně odůvodněno a je plně srozumitelné. V této souvislosti je také nutné zmínit, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak podrobně by mu mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35 (rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz)].
15. Rovněž soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 - 13).
16. Krajský soud má přitom za to, že se v daném případě oba správní orgány vypořádaly se všemi námitkami žalobce a ve svých rozhodnutích naplnily výše uvedené požadavky. Žalobce v podané žalobě, vedle dalších namítaných nedostatků, blíže poukázal především na absenci úvahy správních orgánů o povaze a závažnosti přestupků a přiměřenosti ukládající sankce. S tímto však krajský soud nemůže souhlasit. Z odůvodnění obou rozhodnutí je seznatelné, jakými úvahami se správní orgány řídily. Závažností spáchaného přestupku se správní orgán I. stupně dostatečně zabýval zejména na str. 22-24 svého rozhodnutí, žalovaný na str. 11-13 svého rozhodnutí. Správní orgány shledaly jednání žalobce za společensky škodlivé, a to vzhledem k tomu, že výkon nelegální práce má negativní vliv na fungování pracovního trhu. Připomněly, že zákonodárce uvedený přestupek specifikoval jako přestupek s největší intenzitou typové společenské škodlivosti a závažnosti, který lze na úseku zaměstnanosti spáchat, když vyloučil „nulovou“ výměru trestu a její spodní hranici stanovil ve výši 50 000 Kč. Jde-li pak o zhodnocení výše uložené sankce, správní orgány se s tímto požadavkem dostatečně vypořádaly, jak vyplývá ze str. 27-30 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a str. 13-16 žalovaného rozhodnutí. Oba správní orgány se zabývaly osobními a majetkovými poměry žalobce. Žalobce nebyl

v insolvenčním řízení, ve sbírce listin má založeny pouze zakladatelské listiny z roku 2018, správní orgán I stupně popsal rovněž tržby a výsledek hospodaření žalobce za rok 2021 (před zdaněním 561 000,- Kč ke dni 31. 12. 2021). Správní orgán I stupně správně poukázal na judikaturu správních soudů (rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 140/2014-58, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 1. 2014, č. j. 38 Ad 16/2010-127), ze které vyplývá, že vykázaná daňová ztráta žalobce nemůže mít rozhodující vliv na výši sankce, podstatné je, aby sankce nebyla likvidační. Sankce musí být uložena v takové výši, aby plnila svoji úlohu preventivní a rovněž represivní, tedy aby majetkovou situaci žalobce přiměřeně negativně zasáhla. Rovněž správní orgány postupovaly v souladu se zásadou absorpce, tedy při ukládání úhrnného trestu za více spáchaných přestupků posoudily jejich závažnost a trest uložily podle sazby za nejzávažnější z nich. Uloženou výši pokuty nelze považovat za likvidační (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS), neboť jak žalovaný správně uvedl, uložená pokuta není způsobila sama o sobě přivodit platební neschopnost či donutit žalobce k ukončení jeho podnikatelské činnosti, když výše pokuty dosahuje 8,5 % čistého obrátu žalobce za rok 2021. Tedy uložení sankce bylo řádně odůvodněno. Krajský soud doplňuje, že žalobce ani netvrdil zjevnou nepřiměřenost uložené sankce a nenavrhl v žalobě moderaci uložené sankce (§ 78 odst. 2 s. ř. s., *a contrario*).

17. Krajský soud neshledal ani důvodnost námitky o účelovosti výkladu právních předpisů v neprospěch žalobce. Žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy. To, že výsledkem výkladu právních norem je uložení sankce žalobci, není důkazem o účelovosti právního výkladu. Lichá je i námitka žalobce týkající se neodůvodnění neprovedení navrhovaných důkazů. Správní orgán nepřistoupil k provedení důkazu výslechem paní Ing. V. B. pro jeho nadbytečnost, neboť z důkazů provedených ve správním řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. I s tímto postupem se krajský soud ztotožňuje.
18. Krajský soud tak v této souvislosti uzavírá, že souhlasí se závěry žalovaného a ve zbytku odkazuje na napadené rozhodnutí, neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
19. K namítanému procesnímu pochybení správních orgánů spočívajícím v doručování veškerých písemností uvedenému advokátovi, krajský soud uvádí následující.
20. Podle § 33 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), si účastník může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Zmocnění může být uděleno k určitému úkonu, skupině úkonů nebo pro určitou část řízení, pro celé řízení, pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určené době nebo bez omezení v budoucnu nebo v jiném rozsahu na základě zvláštního zákona. Z následujícího ustanovení, konkrétně z § 34 odst. 2 pak vyplývá, že s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, se doručují písemnosti pouze zástupci.

21. V nyní projednávané věci žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně plnou moc ze dne 30. 9. 2020, ve které SIAM THAI MASSAGE s. r. o. „*uděluje plnou moc zmocněnci*“ Mgr. Martinu Mrověcovi „*jako zvláštní plnou moc k zastoupení ve věci – Zastoupení v řízení vedeném u Oblastního inspektorátu práce pro Královehradecký kraj a Pardubický kraj, sp. zn. X, včetně zastoupení v řízeních a právních jednáních s výše uvedeným souvisejících*“.
22. Správní orgán I. stupně pod sp. zn. X vedl kontrolu u žalobce, přičemž žalobci vytýkaná pochybení v rámci kontroly vedla k vydání příkazu ze dne 8. 2. 2021, č. j. X. Krajský soud tak nepochybuje, že kontrolní řízení vedené správním orgánem I. stupně pod sp. zn. X souvisí s vydáním výše uvedeného příkazu, a že přestupkové řízení navazuje na kontrolní řízení.
23. Jak dokonce uvádí v žalobě sám žalobce, „*rozhodnutí prvního stupně bylo vydáno správním orgánem prvního stupně v rámci řízení o přestupku, které bylo zahájeno na základě kontrolních zjištění učiněných v rámci kontrolního řízení.*“ Za této situace tedy nelze vnímat jako pochybení správních orgánů, že v rámci přestupkového řízení doručovaly písemnosti advokátovi Mgr. Mrověcovi. Uvedený advokát byl žalobcem zmocněn k zastupování v přestupkovém řízení, jelikož se jedná o „*zastoupení v řízeních a právních jednáních s výše uvedeným souvisejících.*“ Krajskému soudu navíc neunikla ani ta skutečnost, že Mgr. Mrovec zastupoval žalobce aktivně po celou dobu správního řízení, účastnil se ústního jednání, podával za žalobce opravné prostředky a dokonce i zde projednávanou žalobu. Žalobce v průběhu řízení nedostatek zmocnění nenamítal, naopak prostřednictvím Mgr. Mrověce uplatňoval všechna procesní práva a neplatnost udělené plné moci namítá až nyní v žalobě. Za této situace nezbylo krajskému soudu než žalobní námitku ohledně nezákonného doručování správních orgánů posoudit jako účelovou a především nedůvodnou.
24. Dále se již krajský soud zabýval žalobní argumentací spočívající v tvrzených nedostatcích žalovaného rozhodnutí.
25. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že v případě všech výše uvedených zaměstnankyň ohlásil změnu jejich místa výkonu práce podle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Do dne provedení kontroly správním orgánem I. stupně však o této žádosti nebylo rozhodnuto. S ohledem na nečinnost správních orgánů tak žalobce podle svých slov musel řešit akutní nedostatek pracovníků prostřednictvím vyslání zaměstnankyň na pracovní cestu, přičemž správnost tohoto postupu mu byla potvrzena pracovníky příslušných správních orgánů.
26. Na tomto místě krajský soud připomíná, že zaměstnanecká karta opravňuje cizince k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena (za splnění podmínek uvedených v zákoně o pobytu cizinců). Zaměstnanecká karta se váže nejen k určité pracovní pozici a k určitému zaměstnavateli, ale i ke konkrétnímu místu výkonu zaměstnání. Pro případnou změnu pracovního zařazení (změnou pracovního zařazení je i změna místa výkonu práce) je podle ust. § 42 g odst. 7 zákona o pobytu cizinců držitel zaměstnanecké karty povinen tuto změnu oznámit správnímu orgánu nejméně 30 dnů před takovou změnou.
27. Ačkoli žalobce uvedl, že změnu ohlásil, ze správního spisu tato skutečnost nevyplývá. I kdyby však skutečně tak učinil, nebyl by tento postup dostatečný, resp. neopravňoval by

uvedené zaměstnankyně ke změně místa výkonu práce. Podle ust. § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců totiž Ministerstvo vnitra ve lhůtě 30 dnů ode dne tohoto oznámení cizinci a budoucímu zaměstnavateli sdělí, zda byly splněny požadované podmínky pro tuto změnu a zda může být na tomto místě zaměstnáván. Předmětné sdělení Ministerstva vnitra je tedy nezbytnou podmínkou ke změně místa výkonu práce. Vzhledem k tomu, že v daném případě nebylo vydáno, nebyla tato podmínka splněna.

28. Nicméně, jak již bylo uvedeno, ze správního spisu nevyplývá, zda vůbec a případně kdy přesně žalobce změnu ohlásil, tedy nelze uzavřít, zda správní orgán dodržel lhůtu pro vydání předmětného sdělení podle ust. § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců. Měl-li žalobce za to, že správní orgán v zákonné době nekoná, mohl využít opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, případně žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s. Této možnosti nevyužil. Nečinnost příslušného orgánu však neopravňuje žalobce k obcházení podmínek zákona.
29. Jde-li o tvrzený doporučený postup pracovníky správních úřadů, je třeba uvést, že skutečně je možné vyslat zahraničního zaměstnance na pracovní cestu mimo místo výkonu práce, které má cizinec uvedené v povolení k zaměstnání. Jsou-li splněny podmínky ust. § 42 zákoníku práce ve spojení s ust. § 93 zákona o zaměstnanosti, nelze takový výkon práce na pracovní cestě považovat za práci bez povolení k zaměstnání ani za práci s tímto povolením v rozporu.
30. Z těchto ustanovení vyplývá, že zásadními znaky pracovní cesty jsou dočasnost (časově omezené vyslání zaměstnance), doba nezbytné potřeby a v případě cizince i to, aby povaha takové cesty odpovídala povolené práci.
31. V dané věci byl vydán jeden cestovní příkaz, a to v případě zaměstnankyně XY (č. l. 45 správního spisu), kterým byla vyslána na pracovní cestu na období od 1. 1. 2020 do 5. 5. 2020, s počátkem cesty na adrese třída Karla IV., Hradec Králové, do místa Sladkovského 484, Pardubice. Nelze však přehlédnout, že tento cestovní příkaz není podepsaný. Zároveň je třeba konstatovat, že se nejedná o jediný nedostatek cestovního příkazu. Místo počátku pracovní cesty v cestovním příkazu totiž není místem výkonu práce, které má výše uvedená zaměstnankyně uvedené v zaměstnanecké kartě.
32. I bez ohledu na tyto nedostatky lze důvodně pochybovat o tom, zda by byly splněny podmínky pro vyslání zaměstnance na pracovní cestu. V daném případě se mělo jednat o pracovní cestu v délce trvání téměř půl roku. Přestože právní úprava nestanovuje její maximální možnou délku a nelze ji nutně vnímat jako rozhodující hledisko, je délka jejího trvání relevantní pro zhodnocení celkového kontextu dané věci. Je totiž třeba připomenout, že vyslání cizince na pracovní cestu nesmí znamenat dlouhodobou (fakticky trvalou) změnu místa výkonu práce (srov. rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2022, č. j. 18 Ad 8/2021-77). Přihlédně se přitom i k obsahové stránce pracovní cesty a k celkovým okolnostem případu, které vyplývají ze správního spisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2013, č. j. 6 As 37/2013-39).
33. Jak v této souvislosti zdůraznil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 Ads 60/2013-32, prostřednictvím vyslání cizince na pracovní cestu nelze zastírat faktický výkon jeho práce v jiném místě, než jaké je uvedeno v povolení k zaměstnání.

34. Žalobce sám uvedl, že musel řešit nedostatek pracovníků pracovní cestou, byl tedy okolnostmi „donucen“ k přeložení zaměstnanců formou pracovní cesty, ačkoli se podle jeho slov nejdříve pokusil ohlásit změnu místa výkonu zaměstnání podle ust. § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Tímto tvrzením však sám potvrzuje, že se v daném případě nejednalo o ojedinělou a jednorázovou pracovní cestu, ale že jeho záměrem byl faktický výkon práce zaměstnankyň v jiném místě, než jaké je uvedeno v povolení k zaměstnání.
35. Krajský soud tak dospěl ke shodnému názoru jako žalovaný a uzavírá proto, že vzhledem k výše uvedenému je nepochybné, že žalobce využil institut pracovní cesty k dlouhodobé změně místa výkonu práce. Žalobní námitky směřují toliko k možnosti vyslat cizince na pracovní cestu, proto se výše uvedené závěry uplatní i ve vztahu ke zbývajícím zaměstnankyním (XY a XY). Ve vztahu k těmto dvěma zaměstnankyním nebyly vydány cestovní příkazy, přičemž žalobce toto ani netvrdí.
36. Žalobce dále uvedl, že při hodnocení materiální stránky přestupků měla být vzata v úvahu komplikovanost současné právní úpravy, neboť jako osoba bez právního vzdělání nemá možnost reflektovat veškeré právní předpisy a povinnosti týkající se jeho podnikatelské činnosti. K tomu krajský soud uvádí, že žalobce je povinen znát právní předpisy a aktivně se informovat o svých povinnostech. Krajský soud nepovažuje tento závěr za formalistický a neshledal žádný relevantní důvod pro neuplatnění zásady *neznalost práva neomlouvá*. Bezpochyby se jednalo o právní úpravu, která byla řádným způsobem vyhlášena, tzn. takovým způsobem, který každému umožňuje se s touto právní úpravou seznámit. Krajský soud tedy uzavírá, že ačkoli posouzení materiální stránky přestupku zahrnuje zohlednění individuálních okolností, v nynější situaci vzhledem k výše uvedenému nebylo možné v důsledku neznalosti právních předpisů uvažovat o neexistenci materiálního znaku přestupku.
37. Jde-li o poslední žalobní námitku, tedy z pohledu žalobce o lichý argument žalovaného o možnosti v dané věci zaměstnat cizince jen v případě nedostatku vlastních pracovních sil, ani tato námitka není způsobilá zvrátit závěr soudu o nedůvodnosti žaloby. Byť správní orgány v rozhodnutí uvádí obecná pravidla zaměstnávání cizinců, je podstatné, že tento fakt správní orgány nehodnotily jako skutečnost, která zakládá odpovědnost žalobce ze spáchání přestupků na úseku zaměstnanosti. Tou totiž byla skutečnost, že žalobce svým jednáním umožnil uvedeným zaměstnankyním výkon práce v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou.
38. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v ust. § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 19. července 2023

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu